

Edvina stále neveriacky civela na svoju tetu. Potom presunula svoj ustaraný pohľad z jedného susedného domu na druhý. Určite si spomenula na chaos, ktorý Vivy vyvolala pri svojej poslednej návšteve na Jelšovej ulici.

„Ach, Elia?“ Vivy ukázala na malú vtáčiu klietku. „Zanes, prosím, Sira Brumpickla do domu a vypuť ho. Už od Indie narieka.“ Nahla sa ku mne. „Povedala som narieka? Aj vrešť je slabé slovo. Nevieš si predstaviť, aké zvuky dokáže vydávať táto ušľachtilá bytosť.“

Nakukla som do klietky a prezerala som si bytosť veľkú ako dlaň, ktorá pri Viviných posledných slovách prevrátila oči. Jej chlpaté telo pripomínalo opičku, mala dve veľké zúbkované krídla a na konci dlhého tenkého chvosta sa vynímalo niečo, čo mi pripomínalo rybiu plutvu. Namiesto nosa jej zo stredu tváre vytrčalo dlhé žihadlo a z hlavy dve špicaté uši. S prekríženými rukami na mňa pomedzi mreže upierala zlostný pohľad.

Aj Vivy nazrela do klietky a povzdychla si. „Sir Brumpickle je rumbat, križenec netopiera a moskyta a, áno, robí presne to, na čo teraz myslíš: bodá ako otravný komár a tak ma zásobuje mágiou. Keď uštipne nemagenta, je to problém, preto ho na cestách musím prevážať v klietke. Takže dávaj dobrý pozor, keď ho vypustíš.“

Na susednom dome sa otvorili dvere a von vyšla Ilseborg v kvietkovanom župane. Jej sivá ofina sa zatrepotala, keď zvedavo vyzrela smerom k nám. „Leopold?“ zachripela do domu a nespúšťala z nás oči. Potom podišla k svojej kručinke a začala z nej oberať posledné listy. Niežeby kručinka nezvládla zhodiť lístie sama, ale z tejto pozície mohla Ilseborg dokonale načúvať. A ako vždy sa tvárila, že si nás vôbec nevšimla. Nezareagovala ani na Vivino radostné: „Dobré ráno!“

„Volala si ma, drahá?“ Leopold, Ilseborgin muž, vyšiel z domu v papučiach a vliekol sa cez predzáhradku.

„Susedia majú návštevu,“ informovala ho Ilseborg a vôbec sa nesnažila hovoriť potichu. „Nie je to tá šialená osoba, ktorá predminulý rok uprostred leta spustila ohňostroj vo vjazde a podpálila Theovu králikáreň?“

Edvina na mňa vrhla vyplašený pohľad.

„Je to možné, miláčik.“ Leopold sa ani poriadne nepozrel naším smerom.

„Mal by si zavolať políciu,“ požadovala Ilseborg. „Ktovie, čo za nebezpečné zviera priniesla so sebou v tej klietke. Keď je tá osoba nablízku, človek si nemôže byť ničím istý.“

„Ach, pozri sa, už prišli noviny.“ Leopold podišiel k schránke na záhradnej bránke. „Prečo si najprv nevypijeme kávu, kým je ešte horúca?“

„Ty by si si najprv vypil kávu, aj keby nám horel dom,“ zahromžila Ilseborg.

„No tak, drahá,“ chlácholil ju Leopold. „Už som ti pripravil hrianku s marhuľovým džemom.“

Marhuľový džem bol asi ten kľúčový výraz, ktorý Ilseborg odlákal. V každom prípade vrhla ešte jeden zachmúrený pohľad cez živý plot a oddupotala za Leopoldom do domu. Znova som sa pýtala, ako môžu byť dvaja ľudia tak veľmi odlišní, a najmä, ako to ten dobromyseľný Leopold dokáže s Ilseborg vydržať.

„Aj my radšej pôjdeme dnu.“ Edvina mi vzala Vivin kufor. „Mimochodom, prichádzaš ako na zavolanie,“ obrátila sa moja mama k tete. „Enno už od včerajšieho popoludnia trčí vo svojej dielni. Možno sa ti podarí ho odtiaľ vylákať.“